

SVETNIŠKI GODOVI IN MAŠNI NAMENI		OZSANILA
8. PON sv. Gotfrid (Bogomir)	18.h + Janez in Marjanca Potočnik	V četrtek, 11. novembra bo po sveti maši srečanje svetopisemske skupine
9. TOR sv. Ursin	7.30 za zdravje	
10. SRE sv. Leon Veliki	18.h + Martina in Stanko Verčič	
11. ČET sv. Martin iz Toursa	18.h + Karel Gomboc	
12. PET sv. Jozafat Kunčević	18.h + Alojzij Remic, 8. dan	Srečanje za starše veroučencev, ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo (3. razred) bo v sredo, 17. novembra ob 19. uri.
13. SOB sv. Stanislav Kostka	7.30 + Božidar Malovrh, 8. dan 18.h + Ivanka in Albin Okorn	
14. NED 32. ned. med letom	8.h za žive in umrle župljane 10.h + Niko Likožar	
15. PON sv. Albert Veliki	18.h + Jože in Marija Štern	V četrtek, 18. novembra bo po sv. maši Schönstattska molitev.
16. TOR sv. Marjeta Škotska	7.30 + starše Zabret	 Ministrantsko srečanje s katehezo bo v soboto, 20. novembra ob 10. uri. Povabljeni tudi novi kandidati.
17. SRE sv. Elizabeta Ogrska	18.h + Marica in Francelj Robljek	
18. ČET sv. Filipina Duchesne	18.h + Blaž in Mici Podobnik	
19. PET sv. Matilda	18.h + Lojze Štern	
20. SOB sv. Edmund	18.h + Miha Naglič in Fajfarjevi	
21. NED Kristus Kralj	8.h za žive in umrle župljane 10.h + Milka Jerina	
<p>Novi župnijski pastoralni svet bo začel poslanstvo na nedeljo Kristusa Kralja, 21. novembra.</p> <p>Teden zaporov od 14. do 20. novembra. Molili bomo za družbeno povezanost in obnovljene odnose ter odprtost in velikodušno ljubezen Boga, ki hrepeni po bližini z vsako posamezno osebo, ki jo ceni in pozna po imenu. Mislimo na vse, ki v sebi doživljajo zapor in težo življenja v različnih dimenzijah.</p>		
<p>ŽUPNIJSKI URAD KOKRICA oblikovanje: M. Gašperlin odgovarja: Jože Klun, župnik tel. 204-5210, 040 520 995</p>		<p>Spletna stran: http://zupnija-kokrica.rkc.si/</p>

Župnija svetega Lourenca

Župnijski list, leto XXIV, številka 22

Kokrica 7.11.2021

Zahvalna nedelja

Pridelki narave niso samoumevni. Lahko bi bila polja brez semen, hranil in dežja. Lahko bi bila tla peščena in nerodovitna. Pa če ne bi rasle rože, drevesa, gozdovi? Kako bi bilo, če pridelki zemlje ne bi imeli užitnih plodov? Če ne bi bilo divjadi, ptic, živali in rib? Kako bi se prehranjevali? Kaj bi jedli, da bi ostali pri življenju? S čim bi si potešili lakoto? Lakoto po hrani sveta. Ko je Bog ustvaril človeka, je moral ustvariti naravo, ki ga živi. Vanjo polaga Stvarnik svojega duha in jo obnavlja, da daje svoj sad. Vsako leto zemlja znova rojeva in hrani množice. Bog navrže več, kakor more človek zaužiti. Več, kakor bi mogla zaužiti vsa usta sveta. A ljudje umirajo od lakote, ker so na svetu mogočneži, ki si prilasčajo darove narave na račun drugih. Ker ne ravnajo po Božjem zgledu, ampak ropajo, plenijo, požigajo in dopuščajo, da so bratje in sestre ranjeni v dostojanstvu, ko si pridobivajo dobrine zemlje. Zahvaljimo se Bogu, da ne trpimo lakote. Pomagajmo po svojih močeh, da je ne bi trpeli ljudje našega veka. o: P. Millonig, Zasedran v veri

NADŠKOFOVA ZAHVALA OB ZAHVALNI NEDELJI

»Zahvaljajte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot« (1Krn 16,34)

Tako je David hvalil Gospoda in za zahvaljevanje navduševal tudi svoje ljudstvo, ko je razpel šotor in vanj postavil skrinjo Gospodove zaveze. Bil je mnogo bitk, vzdržal v preizkušnjah in spraševal Boga, kaj naj stori. Srčnost in zaupanje v Boga sta ga pripeljali v Jeruzalem, ki je postal »Davidovo mesto«. Zahvalna nedelja je tudi za vse nas priložnost, da se začnemo zahvaljevati. Papež Frančišek med tri pomembne besede kristjanovega življenja in življenja krščanske družine poleg besed *prosim* in *oprosti* uvršča tudi besedo *hvala*. Zakaj sta zahvala in hvaležnost tako pomembni v našem življenju? Kakšno razsežnost dajeta našemu življenju in našim odnosom, da ne smemo pozabiti nanju? Iskrene in pristne zahvale nismo sposobni tako dolgo, dokler smo samozadostni, dokler smo zaprti sami vase. Takoj pa, ko začutimo hvaležnost in potrebo po zahvali, (nadaljevanje na nasl. strani)

je to znamenje, da so v našem življenju ljudje in stvari, ki niso sami po sebi umevni. V hvaležnosti se nam začneta razodevati zastonjskost in obdarovanost našega življenja. Hvaležnost nas odpira za odnose z drugim in z Bogom.

V letu, ki se bliža svojemu koncu, smo doživljali stisko in trdoto epidemije. Ta nepovabljeni gost je že toliko časa med nami, da smo se ga naveličali in nam preseda. Zato se morda vprašujemo, komu in zakaj naj bi se zahvaljevali.

Po eni strani je res, da smo doživljali svojo krhkost. Tudi krhkost ljudi ob sebi, svojih bližnjih. Morda si kdo še vedno briše solze zaradi smrti v družini ali pa še vedno čuti posledice, ki jih je v njegovem telesu pustila bolezen.

Sam bi se rad zahvalil najprej tistim, ki ste v tem času zoreli v dobrem. Niste se naveličali, ampak je vaše srce postajalo vedno bolj čuječe in čuteče do ljudi okrog vas. Po vsakem takšnem dejanju nas je obiskoval dobri Bog.

Rad bi se zahvalil vsem tistim, ki ste bili v tem času poklicani pomagati drugim zaradi svoje službe, pa ste znali odložiti uradnost in ste ljudem v stiski pokazali pozoren pogled in spodbuden nasmeh, pomirjajočo besedo. Po vsakem takem dejanju nas je obiskoval dobri Bog.

Rad bi se zahvalil očetom in mamam, ki ste bili v tem času dvojno ali celo trojno obremenjeni. Čeprav je bilo

zahtevno, ste znali postajati vedno bolj očetje in mame in ste svojim otrokom pomagali skozi čas preizkušnje. V vaši skrbi nas je obiskal dobri Bog.

Rad bi se zahvalil tudi vam, dragi bratje duhovniki, in redovniki, drage sestre redovnice, ki ste v tem času pomnožili molitve, podaljšali ure pred tabernakljem in po navdihovanju Svetega Duha najdevali vedno nove načine, kako prihajati k ljudem in kako jim ostajati blizu. V vaših molitvah in iznajdljivosti nas je obiskoval dobri Bog.

Zato vas povabim, dragi bratje in sestre, da se mi pridružite in da se skupaj z Davidom tudi mi zahvalimo Gospodu, »ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota«.

msgr Stanislav Zore OFM nadškof

Vem, da v trenutnih razmerah ne moremo več ohranjati podobe župnijskega občestva, kot je bila pred epidemijo. Ne smemo pa gledati, česa ni več. Skrb vzbujaajoče je, da pri bogoslužju ni več otrok in mladih družin, pa tudi nekateri se še niso vrnil v cerkev. Razveseljivo pa je, da ste mnogi ostali zvesti in tudi v tem času poglobili vero. Bog naj vam bo plačnik.

Ne smemo gledati samo tega, česar nimamo, veselimo se tega, kar imamo: Prizadevni župnijski svet skrbnega ključarja, bogoslužne sodelavce! Hvala in Bog povrni.

7. november Zahvalna nedelja

*Sedél je nasproti zakladnici
in gledal, kako množica
meče denar vanjo.*

Mnogo bogatih je veliko vrglo.

*Prišla je tudi neka
uboga vdova in
je vrgla dva novčiča,
to je en kvadrant.*

*Tedaj je poklical k sebi
svoje učence in jim rekel: »Resnično,
povem vam:*

*Ta uboga vdova je vrgla
več kot vsi, ki so metali
v zakladnico.*

*Vsi so namreč vrgli
od svojega preobilja,
ta pa je dala*

*od svojega uboštva vse,
kar je imela, vse,
kar potrebuje za življenje.«*

(Mr 12,41–44)

KDO JE ZARES BOGAT?

Slovenski pregovor pravi: »Prej dobiš od mrtveca besedo kakor od bogatina dar.« Apostol Jakob v svojem pismu svari bogate ljudi, da jim bo bogastvo v veliko breme na dan sodbe, če ga ne bodo prav uporabljali, še bolj pa, če so ga nabrali po krivični poti. V Apostolskih delih beremo, da so imeli v prvi krščanski skupnosti verniki vse skupno: bogati so prodajali svoje premoženje, denar pa prinašali apostolom, ki so od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval. Reveža ni bilo med njimi. In prav zaradi te dejavni ljubezni so jih pogani občudovali. Bolj ko se je Cerkev na zunaj širila in je raslo število njenih članov, težje je bilo uresničevati ta vzor skupnosti. Vedno pa je za Jezusove učence veljala zapoved dejavne ljubezni do

bližnjega, brez katere je vse krščanstvo zgolj mrtva črka. Dandanes govorimo o treh bistvenih dejavnostih Cerkve: oznanjevanju verskih resnic in načel, posvečevanju po zakramentih, ki jih je postavil Jezus, sad obojega pa je dejavna ljubezen, ki ji s tujo besedo pravimo karitas.

Iz vsakdanjega življenja dobro vemo, da za uresničevanje dobrotelčnosti ni najpomembnejše, da smo premožni, ampak da imamo čuteče srce. »Kdor ima ljubezen v svojem srcu, ima vedno nekaj, kar lahko da,« je dejal sv. Avguštin. Zgled take dobrote nam s prstom kaže Jezus v današnjem evangeliju. Ko je bil s svojimi učenci v jeruzalemskem templju, jih je opozoril na dar uboge vdove, revne žene, ki je v tempeljsko zakladnico vrgla »samo« dva novčiča. »Resnično vam povem,« je dejal Jezus, »ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja; ta pa je od svojega uboštva dala vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za svoje preživetje.«

Naj nam bo vzpodbuda pri našem odnosu do denarja slovenska duhovna pesem z naslovom Dva novčiča, ki jo je zložil duhovnik Franc Juvan, v drugem delu pravi: »Zdaj pa se zamislimo, / koliko mi dajemo / za sestradane ljudi, / ki nimajo niti dveh novčičev. / Dostikrat zapravljamo, / a pri tem pozabljamo / na nesrečne množice, / ki čakajo naša dva novčiča.«

Po: S. Čuk, Mislil srca

Bralci Božje besede v nedeljo:

14.11.2021 ob 8.00

1. berilo: Mojca Zabret

2. berilo: Marinka Delavec

21.11.2021 ob 8.00

1. berilo: Milan Grah

2. berilo: Nada Zelko